

ת"פ 30672/12/15 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשם, ברקת סולומון

בית משפט השלום בראשון לציון

01 פברואר 2016

ת"פ 30672-12-15

מ"ת 30696-12-15

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ברקת סולומון

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דפנה קרפל

הנאשם וב"כ עו"ד מיטל וקנין

גזר דין

רקע.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום והורשע על פי הודייתו בעבירה של שימוש בדרכון מזויף ובעבירה התחזות כאדם אחר במטרה להונות. על פי האמור בכתב האישום, עובר לתאריך 14.12.15, בחודש נובמבר במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, זייף הנאשם דרכון ישראלי הנושא פרטים של אחר בשם יצחק טגיה (להלן - "הדרכון המזויף") וזאת באמצעות אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, בכך ששילם לאחר \$8,000 וכן סיפק לו תמונת פספורט שלו. בתאריך 14.12.15, בשעה 14:30 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לנמל התעופה בן גוריון כשהוא מתכוון לצאת את הארץ באמצעות הדרכון המזויף. בנסיבות המתוארות עשה הנאשם שימוש בדרכון מזויף והתחזה לאחר בפני הבקר אסף הדר וזאת בכוונה להונות.

בדין שהתקיים ביום 4.1.16 הוכרע דינו של הנאשם, נשמעו טיעונים לעונש ונקבע מועד למתן גזר הדין.

טיעוני הצדדים לעונש.

באת כוח המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר קצר בפועל, מאסר מותנה וקנס משמעותי שיהא בהם להרתיע את הנאשם ואחרים מלבצע עבירות דומות. לחלופין ובאם לא תתקבל עמדתה זו עתרה להשית על הנאשם קנס כבד ומשמעותי. לשיטתה, מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר קצר בפועל לשישה חודשי מאסר בפועל, ועמדתה העונשית נשענת אף על העובדה כי הנאשם הורשע בעבר בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בגינה ריצה עונש של מאסר בפועל. בטיעוניה הדגישה את הפגיעה בסדרי החוק והשלטון ובמעמדה הדיפלומטי והבינלאומי של מדינת ישראל הנגרמת כתוצאה ממעשי זיוף דרכון. כמו כן טענה כי נסיבות ביצוע העבירה חמורות, כי חלקו הנאשם בהם הוא בלעדי לפי שפנה לאחר על מנת שיזייף עבורו דרכון, תוך שהוא מוסר לו את תמונתו. נוסף על כך, ביקשה כי העונש ישקף את האינטרס הציבורי שבהרתעה והפנתה לת.פ (שלום- ראשל"צ) 42675-08-13 **מדינת ישראל נ' קרפנקו** שניתן על ידי מותב זה, בו דובר בנאשם שהורשע בעבירות דומות ועונשו הועמד על עונש מאסר בפועל למשך חודש ימים אשר ירוצה בעבודות שרות בצירוף עונשים נלווים.

באת כוח הנאשם עתרה לדחיית עמדתה העונשית של המאשימה ובטיעוניה פירטה את נסיבות ביצוע העבירה. לטענתה, הנאשם הינו אזרח אריתראה אשר נכנס לארץ בניגוד לחוק ואף שהייתו בארץ בלתי חוקית לפי שאין לו כל מעד. הנאשם קיבל אישור זמני לשהייה בארץ וזה ניטל מידי בעת מעצרו. בטיעוניה הדגישה את המצב הבלתי אפשרי בו מצוי הנאשם, כאשר מצד אחד אין המדינה מקנה לו מעמד חוקי, ומנגד אין הוא יכול לצאת מתחומיה למדינה אחרת בה יוכר כפליט. כמו כן טענה כי בשל מצב זה הנאשם נעצר, ושהה במעצר ארבעה ימים- מיום 14.12.15 עד ליום 17.12.15- בשל קושי בהבאת ערב ובאיסוף כספי הערובה. עוד ציינה כי הנאשם אינו יכול לשוב למדינת מוצאו בה צפוי לו דין מוות. על כן עתרה להשית על הנאשם עונש של מאסר על תנאי והתחייבות שהוא, לדידה, העונש המידתי בנסיבות.

דברי הנאשם.

הנאשם טען כי ביצע את העבירות משום שביקש לצאת מן הארץ להולנד בה מקבלים פליטים ועל מנת שיוכל לעבוד שם. כמו כן טען כי הוא מתגורר בשכירות תמורת סך של 2,200 ₪ לחודש, וכי הוא עובד בנגרייה בקריית גת. לדבריו, לווה כספים מבן דודו ומחבריו על מנת לשלם את כספי הערובה כנגד שחרורו ממעצר בסך של 8,500 ₪.

דין והכרעה.

בבואי לגזור את העונש המתאים לנאשם בנסיבותיו של מקרה זה עלי לכוון דרכי לפי המתווה הקבוע בתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לפי מתווה סטטוטורי זה, יש תחילה לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירה על יסוד בחינת מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן שבעבירה, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. באשר למידת הפגיעה בערך החברתי המוגן, אין חולק בדבר החומרה המצויה במעשים של שימוש בדרכון מזויף והתחזות לאדם אחר במטרה להונות, משום הפרת חוקי המדינה וסמכותה על גבולותיה. מדיניות הענישה הננקטת עם עבריינים מסוג זה היא כזו המחייבת ענישה מרתיעה. עם זאת, יש לבחון כל מקרה בהקשרו הנסיבתי וכוונתי לתופעה המתבטאת בכתב אישום זה כמו גם בתיקים רבים דומים אחרים. הנאשם שלפני הינו אזרח אריתראי שנמלט ממדינתו בשל המצוקה השוררת בה אל תחומי מדינת ישראל בתקווה כי בה יוכר במעמד חוקי ויוכל לעבוד ולהתפרנס. אלא שלא

כך אירע. הנאשם, כמו אזרחים אריתראים אחרים, חיפש דרך לצאת מהארץ. הדרך בה בחר- שימוש בדרכון מזויף והתחזות לאחר- אינה דרך חוקית. האינטרס הציבורי אמנם מחייב מיגור התופעה, אולם עדיין יש לתת משקל לנסיבות ביצוע העבירה כפי המתואר.

התביעה הפנתה כאסמכתא לעונש מאסר בפועל לגזר הדין בת"פ 42675-08-13 שניתן על ידי ביום 11.12.14. מוטב היה לתביעה להימנע מלהסתמך על גזר דין זה. כפי שציינתי בגזר הדין, הוא למעשה חריג לגזרי הדין בנושא זה. משום החשיבות של הבאת "פסיקה" רלבנטית על ידי הצדדים כדי להצדיק עמדתם העונשית מצאתי להביא מתוך גזר הדין:

"השאלה העולה לפני היא מיקומן של נסיבות המקרה במתחם העונש ההולם. עיון בהודעת הנאשם בחקירתו מגלה שהנאשם ניסה לצאת את הארץ כדי "לנוח" וכן לבקר חברים, למשך 4 ימים לדבריו. אין לפני הוכחה ברורה כי מטרת הנאשם הייתה להימלט מפני נושיו בארץ. יחד עם זאת, בנסיבות העולות מתוך התסקיר עולה כי לנאשם חובות רבים, אשר בגינן נאסר עליו לצאת את הארץ עד אשר יפרע אותם ולפיכך יש בסיס לסברה כי בנסיבות אלה לא יחזור לארץ. יש לשים אל לב, שהנאשם, אשר אינו יהודי, הגיע ארצה בעקבות עליית אשתו היהודייה. בני הזוג התגרשו, אשתו וילדיו עזבו הארץ וחזרו לאוקראינה, והנאשם למעשה נותר בארץ ללא קשר משפחתי כלשהו."

עוד יצוין כי, כמצוין לעיל, בתיק זה הוגש תסקיר שלילי ביותר שלא היה בו כדי לעמוד לצדו של הנאשם.

סיכומי של דבר אין בגזר הדין שהציגה התביעה, כביכול לביסוס שיטתה העונשית לבין התיק הנוכחי ולא כלום.

בהתחשב בכל אלה, אני סבור כי עמדתה העונשית של המאשימה לא רק שאינה עקבית (וראו דבריי בת"פ 47830-05-12 **מדינת ישראל נ' כאוי** [ניתן ביום 11.2.14] וכן בת"פ 48990-10-15 **מדינת ישראל נ' RENZA AVRALE** [ניתן ביום 28.12.15]), אלא שאינה עולה בקנה אחד עם תוצאת בחינתן של הנסיבות הקשורות בעבירה.

לנוכח כל האמור, מתחם העונש ההולם לשיטתי עומד על מאסר על תנאי עד מספר חודשי מאסר בפועל, ואין הוא כזה המחייב עונש מאסר בפועל דווקא.

באשר לגזירת העונש המתאים לנאשם בנסיבות, התחשבתי בהודיית הנאשם, העדר עבר פלילי, חרטתו והאחריות שנטל על מעשיו, כמו גם בנסיבות חייו הקשות שהביאוהו לבצע את העבירה והנזק הממוני שנגרם לו כתוצאה מביצוע העבירה. על כן, אני מוצא כי בנסיבות אלה העונש הראוי לנאשם הוא עונש של מאסר על תנאי.

אני משית על הנאשם 5 חודשי מאסר על-תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום לא יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.

איני מוצא להשית על הנאשם קנס בשל מצבו הכלכלי.

בשולי גזר הדין ונוכח התופעה של הגשת כתבי אישום רבים כגון כתב אישום זה מצאתי לנכון להעיר כי ראוי לה למשטרה לכוון גם ובעיקר מאמצי החקירה בעניין מקור הדרכון המזויף, תחת אשר תתמקד בנאשמים אומללים אלה.

מוצגים: ייעשה בהם כפי שיקול דעתו של ממונה על החקירה.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום כ"ב שבט תשע"ו, 01/02/2016 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , סגן נשיאה